

Grégoire Delacourt

Les quatre estacions de l'estiu

De l'autor de *La llista dels meus desitjos*

LOUIS
♥
VICTORIA

GRÉGOIRE DELACOURT

Les quatre estacions de l'estiu

Traducció d'Oriol Sánchez Vaqué

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *Les quatre saisons de l'été*
© Éditions Jean-Claude Lattès, 2015

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació
d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.
Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos,
www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 917021970 / 932720447).
Tots els drets reservats.

Primera edició: febrer del 2016

© de la traducció: Oriol Sánchez Vaqué, 2016

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,
Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona
info@edicions62.cat
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Àtona Víctor Igual, s. l.
Aragó, 390 - 08013 Barcelona
Imprès a Cayfosa

DIPÒSIT LEGAL: B. 945-2016
ISBN: 978-84-297-7480-1

Aquell estiu, Cabrel cantava «Hors-saison» i tothom cantava Cabrel.

Aquell estiu havia arribat molt aviat. De fet, des de l'últim cap de setmana de maig, quan les temperatures s'havien enfilat de cop, fins a vint graus. Llavors s'havien sentit les primeres rialles als jardins closos, els estossecs a causa de les primeres fumarades espesses de les barbacoes, i els crits de les dones sorpreses prenent el sol mig nues. Semblaven piuladisses d'ocells. Semblava que tot el poble fos un gabial per a ocells.

I els homes havien començat a trobar-se al vespre, a la fresca, per beure els primers rosats, ben glaçats per enganyar l'alcohol, adormir els malefics, i poder-ne beure més. I l'estiu havia començat de debò.

Aquell estiu, hi havia la Victoire. I hi era jo.

La Victoire tenia els cabells daurats, els ulls maragda, com dos petits caboixons, i una boca polposa com una fruita madura. La meva victòria més brillant, deia el seu pare rient, orgullós del seu joc de paraules.

Encara no era la meva, però m'hi acostava. A poc a poc.

La Victoire tenia tretze anys. Jo en tenia quinze.

Jo tenia un cert aire d'adult, deia la meva mare, que, segons ella, recordava el del meu pare als qui l'havien conegut. La meva veu era quasi greu, de vegades ronca, com la de certs homes a trenc d'alba. Uns pèls foscos em perfilaven el llavi. Llavors em semblava que el resultat no era gaire bonic, però les maragdes de la Victoire tenien el do de veure-hi més enllà de les coses.

Jo era el seu amic. Somiava ser molt més que això.

La meva mare s'havia quedat sense feina al principi d'aquell any. Quan havia començat a fer molt de fred.

Havia treballat de dependenta a Modes de Paris a Lille, al carrer Esquermoise. Tot i que el seu encant i la seva delicadesa havien fet meravelles i el seu bon gust, amb gran seguretat, havia embellit i alleugerit un bon nombre de siluetes engreixades, res no havia impedit el llot de la injustícia.

Després de setmanes de llàgrimes i de Martini, havia decidit tornar a agafar les regnes de la seva vida. S'havia apuntat a un curs de comptabilitat. A falta de diners propis, deia, podria si més no comptar els dels altres. M'agradava la seva ironia de supervivent. S'havia tallat els cabells i comprat un vestit primaverenc, rosa pàl·lid, que li ressaltava insolentment la cintura fina i la pitrera correcta.

Després de la mort del meu pare —un infart al volant del seu cotxe vermell que li va provocar la mort

instantània, però que també va fer tres víctimes més—, la mare no havia tingut el coratge d'obrir el seu cor a un altre home.

Res no el substituirà, ni ningú, es planyia, sóc dona d'un sol amor, vaig fer una promesa.

Ella creia, com jo mateix volia creure-ho llavors, que l'amor era únic.

Jo tenia tres anys. No em recordava del meu pare. Aquella absència d'imatges, d'olors, de braços forts i de petons que rasquen feia plorar la mare. Amb tot, s'esforçava per fer-lo present. M'ensenyava fotos del principi de la seva relació: en un jardí, a la platja d'Étretat, imatges borroses en un vagó de segona classe, a la terrassa d'un restaurant, una font a Roma, una bonica plaça darrere del palau Mattei di Giove, un llit immens, del tot blanc, un matí segurament, ell mira l'objectiu, ella deu fer la foto, ell somriu, és guapo —Gérard Philipe a *Le Diable au corps*—, se'l veu cansat, feliç, no li pot passar res. Jo encara no existeixo. Només hi ha les primeres imatges d'una gran pel·lícula d'amor.

Ella evocava les mans d'ell. La suavitat de la seva pell. La calidesa del seu alè. M'explicava la manera com ell m'agafava en braços, maldestre. La manera com em bressolava. Murmurava les cançons que ell em cantava a cau d'orella, a la meua orelleta de nadó. Plorava l'absent. El silenci. Plorava les seves pors, i els plors l'espantaven. Mirant les massa poques fotografies, imaginava les seves arrugues d'avui. Ara, saps, ell tindria uns ulls com dos solets. I la seva pota de gall, aquí, s'hauria

fet més pronunciada. Tindria uns quants cabells blancs també, aquí i allà, i encara seria més guapo.

I s'aixecava, i corria fins a la seva habitació.

En fer-me gran, havia somiat en un germà, fins i tot en una germana o, per què no, en un gos gros i confortable, però la mare s'havia mantingut fidel al seu gran amor perdut. I ni tan sols l'encant captivador —*hollywoodià*, deien al poble— del jove farmacèutic, que se la mirava de bon ull, ni tan sols els perfums, les xocolatines, les promeses i el rams de flors no l'havien fet canviar d'opinió.

Aquell estiu, la mare va aprendre el capítol de les càrregues i pèrdues en espècies. La llista de les taules i les figures. Els embalatges no recuperables.

Aquell estiu, em va convertir en el seu professor de repàs. Em deia el seu homenet. Trobava que cada vegada m'assemblava més al meu pare. N'estava orgullosa. M'estimava. Em somreia mentre jo em tallava la llengua a força de llepar els sobres on introduïa els seus CV, les seves petites ampolles amb missatge llançades al mar. M'agafava la mà. La besava.

—Em sap greu per aquest estiu. Perdona'm, Louis.

Aquell estiu no vam anar de vacances.

Vivíem a Sainghin-en-Mélantois.

Un poble que no s'assemblava a res i que tothom confonia amb tots els altres. Una església Saint-Nicolas del segle *xvi*. Una oficina d'apostes de curses de cavalls

PMU Le Croisé. Un supermercat 8 à Huit. Un forn de pa Dhaussy. Una floristeria Rouge Pivoine. Un Café du Centre. Una altra cafeteria. I una altra, on estaven amarrats els que ja no navegaven. Es deia que bevien verins que els feien tentinejar i parlar de vaixells i de tempestes i de coses que no havien conegut, però que recordaven. De fantasmes. De llocs on havien viatjat sense moure's d'allà, per una guerra o per una noia. Un d'ells m'havia agafat per banda un vespre, quan jo tornava de l'escola. Una tonkinesa, fill meu, havia cridat, un cos de deessa, una bagassa magnífica, ah, una petita fura d'ulls de nit. Tu ho coneixeràs un dia, homenet, aquest foc immens, tot el teu cos en flames.

No s'equivocava.

Les dones dels seus somnis nedaven al fons dels seus gots. Es deia que els seus rostres dibuixaven els mapes i el patiment d'aquells països on no havien anat mai.

Sainghin-en-Mélantois. Immediatament després dels bars, s'escampaven, fins als marges dels grans camps de remolatxa i de cereals, les cases de totxos, els jardins contigus com un patchwork atzarós, i els camins de terra que anaven al bosc de la Noyelle, on, els primers dies del bon temps, els nois «es feien els homes» davant les noies, amb les seves escopetes, apuntant els moixons i les cadernereres que, gràcies a Déu, volaven més ràpids que els perdigons.

Un poble on tothom coneixia a tothom però on es callaven moltes coses, tant veritats com mentides. Un poble on es murmurava que el dolor d'uns tranquil-

litzava la mediocritat dels altres. On l'absència de futur donava idees tristes, feia esclatar ràbies, i desaparèixer gent, a la nit.

Els pares de la Victoire hi tenien una gran casa de totxos taronges, retirada de la carretera que duu a Anstaing. El seu pare era banquer, a Le Crédit du Nord, al número 8 de la plaça Rihour de Lille. No és gens graciós, deia la Victoire, sempre vesteix com un vell i quan somriu sembla que faci una ganyota. La seva mare era «mestressa de casa». Un ésser fràgil que havia estat a punt de ser enverinada per la seva pròpia sang. La Victoire n'havia heretat aquella pell de porcellana; les maneres delicades, els gestos precisos, com si haguessin de ser els últims; aquell sentiment absolut, perillós —jo ho entendria més tard—, de l'amor, però sobretot del desig. Ella escrivia poesies que el seu marit banquer feia publicar a compte d'autor; petits opuscles que donava a conèixer en lectures una tarda al mes, al saló de la seva gran casa. Corria el rumor que les rimes anaven acompanyades de te i de pastes de Meert amb què es delectava el públic. Més que en el lirisme desconcertant de la poetessa, la veritable poesia es gaudia en la rebosteria: la que feia rimar «vainilla» i «xenilla», com en *Gelat de spéculeos de Flandes amb vainilla / Confits de xocolata negra en xenilla*.

La Victoire tenia una germana gran. La Pauline. Una bellesa de disset anys encreuada amb alguna cosa fosca i inquietant que m'espantava i alhora em fascinava. Alguna cosa que concernia la carn. Els seus vertígens. I si, de vegades, a la nit, en els meus quinze anys

plens de saba, d'impaciències, fins i tot d'urgències, m'agafava per somiar, pensava en el cos de la Pauline.

Però jo qui estimava era la Victoire.

Recordo la primera vegada que la vaig veure. Fa més de tretze anys.

Era a la biblioteca popular, al carrer del Maréchal-Leclerc. Jo hi havia anat a buscar uns còmics. Ella ja hi era, amb la seva mare, que cercava desesperadament un recull d'Henri Michaux. Pel que es veu, aquí no hi ha res, això no és una biblioteca, és una broma, deia irritada. Però qui llegeix poesia encara, senyora, poesia! A Sainghin-en-Mélantois! Dediqui's més aviat a la novel·la policíaca, miri, en el personatge d'aquest llibre hi ha poesia, hi ha redempció, un costat fosc, *infinits turbulents*, ànimes que s'estimben...

La Victoire em va mirar, divertida pel to dels adults, molesta pel de la seva mare. Tenia tot just onze anys. Un ros de cinema, un cos llarg estil Bardot. Uns ulls increïbles —va ser més tard que vaig saber que eren exactament de color maragda. I una audàcia imprevisible.

Se m'havia acostat prudentment.

—Que no saps llegir? És per això que agafes llibres amb imatges?

—Victoire!

Va arronsar les espatlles.

—Tens sort, no hauràs de preguntar-me com em dic.

Se'n va tornar amb la seva mare. Afortunadament.

Perquè, malgrat la gota de suor freda que em regalimava per l'esquena, havia sentit una calor sobtada.

Perquè hauria sigut incapaç de pronunciar ni una paraula.

Perquè el meu cor, com el del meu pare, acabava d'esclatar.